

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

GEVESTIGD TE 's-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenvestplein 21 - VOORBURG

Wekelijks Verslag van de Vrijdagavond-Bijeenkomsten in De Ruyterstraat 41, 's-Gravenhage

VOOR ABONNEMENTEN: AFD. PUBLICATIES: HENGELOLAAN 271, 's-GRAVENHAGE

nummer 20

8 februari 1957
nadruk verboden

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden,

Allereerst moet ik U erop wijzen, dat wij, sprekers der Orde, niet alwetend of onfeilbaar zijn. U wordt dus verzocht zelfstandig na te denken. Deze avond zou ik met U willen spreken over:

D E T W E E K R A C H T E N I N D E M E N S
=====

Wij hebben nu gesproken over geloof en bijgeloof. Maar in het beschouwen van deze waarden is men maar al te zeer geneigd de tweeheid te vergeten, die in elke mens nu eenmaal voorkomt.

Toch kunnen wij dit al direkt zien. En bij het geloof en bij het bijgeloof. Enerzijds blijft er een zuiver redelijke en stoffelijke aanvaarding der dingen, anderzijds echter ontmoeten wij steeds weer een niet redelijk aanvoelen, dat stoffelijk niet verklaarbaar, toch in de stof werkzaam kan zijn.

De doorsneemens is geneigd zijn wezen te beschouwen als een kompakte eenheid. Is dat niet eens het geval, dan zegt hij ten hoogste: "Ik besta uit stof en geest". Maar stof en geest zijn dan maar namen, die worden gegeven aan niet begrepen waarden.

Wanneer ik vraag: "Wat is dan nu Uw stof en wat is Uw geest", dan zijn er velen, die alleen maar weten te zeggen: "Mijn lichaam hier is de stof". Vraag je dan: "Waar is die geest?", dan komen zij niet verder dan: "Die is daar ergens in".

Het lijkt wel, of de mens zichzelf voorstelt een sappige perzik te zijn met een bijzondere waardevolle pit. Nu kan ik mij dit b.v. bij het zwakke geslacht wel begrijpen, maar het is toch zeker geen beeld van de feitelijke toestand.

Het lichaam op zichzelf is een zeer samengesteld wezen. U heeft dat waarschijnlijk al meer gehoord. Het bestaat uit reeksen van cellen. Deze cellen vormen een communiteit, die wij dan als geheel "Lichaam" noemen. Binnen die gemeenschap worden cellen geboren en sterven cellen, doch de mens bemerkt hiervan niets. Hij leeft verder.

In die cellen vinden wij verder enig bewustzijn. Het ligt op een tamelijk laag peil. Dit is het geval met stoffelijk bewustzijn in alle fasen. Een stoffelijk bewustzijn is alleen in staat de relatie tussen het "IK" en de wereld te zien. Verder komt het niet.

Wanneer je tegen een stoffelijk wezen zonder geestelijke impulsen zegt: "Wat voor weer is het vandaag?", dan zegt het niet: "Mooi", of "lelijk", maar "Prettig", of "Onplezierig weer".

Mooi of lelijk betekent immers dan niets. Alleen de eigen reactie op de wereldverschijnselen heeft betekenis. Dit is voor zo'n wezen alles.

Het bewustzijn van de geest daarentegen is geheel anders. De geest zou je het beste kunnen beschrijven als een begrensde kracht, die ongeveer dezelfde plaats inneemt als het stoffelijke lichaam gedurende haar binding met een stoflichaam. Meestal reikt zij nog iets hier buiten, maar als mens merk je daar niet veel van. Dat is maar goed ook, want anders zouden sommigen misschien nog proberen een geestelijke vermageringskuur te doen ook. En dat is alles behalve gewenst.

De geest kan soms betrekkelijk ver buiten het lichaam van de mens uitreiken, maar neemt dus meestal ongeveer dezelfde plaats in, wanneer zij slechts het stoffelijke bewustzijn deelt.

Vergelijkende: Het stoffelijke lichaam werd vergeleken met een gemeenschap, zij het dan gebouwd uit cellen. Deze gemeenschap zou overgaan tot chaos, wanneer er geen orde en regels zou zijn.

In elke gemeenschap wordt deze orde nu geschapen en bewaard door een regering en regeerders. Dezen gebruiken ter uitvoering van hun bevelen gewone burgers. Kijk maar rond U. Een politie-agent, die in burger rond loopt, verschilt niets van een normaal mens. Hetzelfde geldt voor een rechter, een pastoor, of een dominé. Zodra zij in burger gaan, zullen zij als zodanig niet gemakkelijk herkend kunnen worden. Gewone mensen!

Maar zodra zij in functie zijn, treden zij op als de uitvoerders van een hoger gezag, een bestuur. Dominé en pastoor vertegenwoordigen een z.g. geestelijk bestuur; rechter en agent zijn de vertegenwoordigers van de stoffelijke staat.

In het lichaam kunnen wij de hersenen en de zenuwcellen nu beschouwen als dergelijke vertegenwoordigers van het besturende lichaam. De regering van de gemeenschap "lichaam" wordt gevormd door de geest. D.w.z., dat deze beiden altijd enigszins van elkaar gescheiden zijn.

Om mijn staatkundige vergelijking nog iets verder door te voeren: een regering neemt over het algemeen de besluiten. Maar de wijze, waarop zij precies tot die besluiten komt, deelt zij de burgers maar zelden mee. Wanneer zij dit al doet, zal de gegeven reden zelden de gehele reden zijn. Zeker zal elke regering trachten te voorkomen, dat besluiten, die zij denkt te gaan nemen, reeds voortijdig bekend worden aan haar burgers.

Dit heeft zijn redenen. Een besluit wordt door de burgers meestal wel geaccepteerd en uitgevoerd. Maar zou het besluit, vóór het genomen is, bekend reeds zijn, dan zou hiertegen een protest mogelijk zijn. Dan komen de burgers er vaak tegen in opstand, omdat zij zij doorvoering van de nieuwe regel hun eigen belangen, of belangrijkheid, geschaad achten.

Zo gaat het ook met de geest. Zij neemt het lichaam, de staat der cellen, van buitenaf waar. Zij beschouwt het niet alleen als een gemeenschap, die voort moet blijven bestaan ten koste van alles met een zo hoog mogelijke levensstandaard, maar beziet het tevens als iets, wat in directe relatie staat tot andere lichamen en werelden.

Wanneer U geheel eerlijk bent, dan zult U op het ogenblik, dat daden en offers van U gevegd worden, maar al te vaak zeggen: "Wat interesseert het mij eigenlijk, wat er gebeurt in Indonesië", of "Wat gaat mij het eigenlijk aan wat voor politiek er wordt gevoerd achter het ijzerengordijn".

Voor de staat, dus ook voor de staatshoofden, ligt de zaak echter anders. De leiders weten wel heel goed, dat Nederland alleen kan blijven bestaan door een samenwerking met andere staten. Zij voelen wel degelijk aan, dat elke verhouding en conditie op de wereld uiteindelijk weerspiegeld moet worden in Nederland, wil het zichzelf kunnen blijven.

Zo is het ook met de geest. Terwijl het lichaam alleen maar acht geeft op zijn ogenblikkelijke stoffelijke conditie en niet verder schouwt dan de neus lang is, zal de geest van buitenaf beschouwen als deel van een groter geheel, waarin het aangepast moet blijven om te kunnen funktio-

neren op aanvaardbare manier.

Dit beschouwen van buitenaf brengt met zich mee, dat heel vaak geestelijk besluiten moeten worden genomen, die niet in overeenstemming zijn met de onmiddellijke impulsen van het lichaam zelf. Er is dus altijd een zekere strijd, een zekere wrijving, tussen lichaam en geest te verwachten.

Evenals de staatsburger het genomen besluit in 9 van de 10 gevallen accepteert, zo zal het geestelijk genomen besluit door het lichaam in doorsnee uiteindelijk worden geaccepteerd met betrekkelijk weinig werkelijk verzet.

De tweetheid van de mens komt in de eerste plaats tot uiting op de plaats, waar de genomen besluiten geuit worden in het denken. In het denken kunnen wij ook nog een onderscheid maken.

Wij kennen een geestelijk, of groot en een stoffelijk, of klein denken.

Nu heeft de geest een eigenschap, die een regering niet heeft. Wanneer een volk ten gronde gaat, houdt de regering op te bestaan. Maar de regering van Uw lichaam, de geest, is in de stof uiteindelijk maar een gast. Haar bestuur is slechts een gastrol, die zij tijdelijk vervult. Zodadelijk, wanneer het lichaam niet meer voldoet aan haar eisen, of haar behoefte aan stoffelijke beleving is voldaan, zal zij verder gaan. Vandaar dat zij, buiten haar zorgen voor het lichaam, ook zorg tracht te dragen voor een aanvaardbaarheid van haar eigen continuïteit, zo haar voortbestaan zichzelf garanderende op een redelijke basis.

Dit betekent, dat bepaalde punten voor de geest meer gewicht in de schaal leggen, dan vanuit een zuiver lichamelijk, of stoffelijk standpunt te rechtvaardigen is.

Nemen wij nu het ogenblik, dat de geest aan het lichaam een bevel geeft. Dat kan niet geheel worden uitgesproken, want een uitgesproken, dus in zuiver stoffelijke termen neergelegd besluit van de geest zou onmiddellijk de kleine rede, het stoffelijke verstand, tot actie brengen.

De mens zou dan gaan redeneren: "Ik voel dit nu wel aan, maar waarom moet ik nu juist zo en zo gaan handelen? Waarom kan het niet zo, of op die manier?"

Het redelijke element der stof is - waar hier alleen maar stoffelijke waarden in kunnen worden begrepen en verwerkt - voor de geest veel te gevaarlijk. Vandaar dat zij er veelal de voorkeur aan geeft haar besluiten niet met stoffelijke vatbare redenen te omkleden. Zo werkt de geest binnen de stof dan wel in het bijzonder door te geven, wat U noemt "impuls", of "intuïtie"; ook wel "onredelijke reflexen".

U reageert wel, maar weet eigenlijk niet eens goed, waarop of waarom. U handelt en heeft daar eigenlijk geheel geen reden voor. U overlegt echter niet eens, waar die impuls dan eigenlijk vandaan komt.

Wanneer U daar al over denkt, dan gaan de gedachten naar vreemde krachten en die in Uw leven ingrijpen. U denkt aan de geheimzinnige wereld rond U, of vlucht, zo U meer weten chappelijk bent aangelegd, in de haven voor al het niet begrepene in het mensdom: het onderbewustzijn.

In feite is het 9 van de 10 gevallen Uw eigen geest, die zijn besluit heeft genomen. Daardoor wordt het voor ons gemakkelijk om de twee waarden van de mens afzonderlijk en tegenover elkaar af te wegen.

Zij krijgen dan dit eigenaardige beeld: het geloof en de intuïtie van de stof zijn meestal het leven en denken van de geest. Het handelen van de stof is over het algemeen: de zorg van de geest, die dit handelen steeds en met de belangen van de stof en met de eigenbelangen in overeenstemming moet weten te houden.

De impuls en wetmatigheid, die de stof erkent, zijn voor de geest veelal niet onomstootbare waarden, maar waarden, waarmee binnen het leven gemanipuleerd kan worden.

Redelijkerwijze moet de geest zich ook verder gedragen als een echte regering. Zij doet dit dan ook.

U weet ongetwijfeld, dat niemand staatsman kan zijn, soms zelfs niet eens burgermeester, zonder regelmatig en gedeeltelijk altans ten koste van de gemeenschap, reizen voor studie te ondernemen naar andere landen.

Zo gaat het met de geest. In haar stoffelijk lichaam kan geen juiste oriëntering bewaren voor zich en de stof, die zij bestuurt. Zij moet er zo nu en dan eens uit kunnen vliegen.

Dit uitvliegen doet zij dan soms "voor eigen rekening". In dat geval slaapt het lichaam en rust in kortere tijd dan normaal intens uit. Want het is bevrijd van elke last en arbeid. De cellen, die in de voorgaande periode voldoende tot daden en bezigheid werden geprikkeld, zijn blij genoeg dat met een minimum aan activiteit genoeg wordt genomen. Zo wordt de reinigingsdienst van het lichaam, die door stoffelijke impulsen wordt geregeerd, in de gelegenheid gesteld om met een minimum aan hindernissen alle hindernissen en vermoeidheidsstoffen af te scheiden en buiten het lichaam te brengen. De geest leeft dan ondertussen een ogenblik in haar eigen wereld en sfeer.

Vergelijk: Wanneer een aantal vorsten, of ministers, samen een beetje vakantie houden, komen zij vaak in hun eigen kringen. Daar zal veel worden besproken, dat, zou het politiek moeten worden bezien, van zeer groot belang is voor verdere ontwikkelingen. Het wordt echter bemanteld, zodat de openlijkheid en de staat zelf er eigenlijk niets mee van doen hebben. Ook draagt de staat daarvan niet de lasten.

Zo kan de geest uittreden in haar eigen wereld en daar werken, of rusten. Maar niet altijd is deze uittreding in haar eigen wereld voldoende. Zij moet soms veel lager grijpen. Zij kan b.v. in de noodzaak verkeren een studie te maken van bepaalde stoffelijke condities. Zij moet dan uittreden op een stoffelijk terrein.

Nu kan zij daarvoor zelf wel alle krachten opdragen, maar ook in het lichaam is voldoende kracht aanwezig, die hiervoor bruikbaar is. Het gevolg zal zijn, dat de kracht hiervoor vaak aan het stoffelijke lichaam zal worden onttrokken, zodat het lichaam na een dergelijke uittreding vermoeid en ook vaak enigszins verward ontwaakt uit de slaap.

Er is dan in het lichaam een voortdurende activiteit geweest, waar de normale cel-energie nu aan de geest werd toegevoegd op een bijzondere wijze om zo - wat U het zilveren koord pleegt te noemen - te versterken ende akties van de geest te helpen dragen.

Er bestaan nog meer dergelijke bezigheden, die de geest voor zich uitermate belangrijk vindt. Zoals Nederland op een gegeven ogenblik van staatswege bedragen, of andere steun toekent aan een rampgebied, of aan Hongarije, zoals Nederland soms in probeert te grijpen, wanneer ergens een groot ongeluk plaats vindt, zal ook de geest vaak, als regering van het stoffelijke lichaam, een deel der stoffelijke krachten af doen vloeien naar andere sferen of personen.

Een dergelijk geval houdt vaak in - om in de termen van een groep als deze te blijven - een af dalen naar lagere sferen en het werken aldaar met al hetgeen, wat als gevolg daaruit voortvloeit.

U ziet, juist hier is een zeer kenbare scheiding tussen de geest en de stof. De geest volbrengt de taak misschien, maar een groot deel van de daaruit voortvloeiende lasten doet zij door het lichaam dragen. Dat brengt ons in de tweehed dan weer tot een gedachte omtrent eenheid.

Wanneer het werken in lagere geestelijke sferen gedragen kan worden door de krachten van het lichaam, dan zal er ook een binding moeten zijn tussen die lagere sfeer, hetgeen daar gebeurt, en het lichaam. De geest laat soms zelfs een erkennen van de werkzaamheden door het stoffelijke bewustzijn toe om hierdoor te verklaren, waarom zij het lichaam in krachten, of vrijheid beperkt. In het bijgeloof komen deze factoren dan ook vaak sterk op de voorgrond.

Op het ogenblik, dat U werkt, geestelijk, in een lagere sfeer, ontstaat er een wisselwerking tussen Uw lichaam en deze sfeer. Dit houdt in, dat zowel werkingen vanuit die sfeer naar U kunnen doordringen als Uw krachten - en ook lichamelijke handelingen invloed kunnen uitoefenen in die sfeer. Er bestaat dan dus een soort magisch contact.

De geest zelf is bovengedergelijke procedures over het algemeen wel verheven. De geest heeft echter ogenblikken nodig, waarin zij ontsnapt aan de stof en nieuwe impulsen en gedachten - bewustzijn - opdoet in wat te vergelijken is met de U.N.O. van de geest. In een lichte sfeer dus, waarin alles wordt teruggebracht tot zijn werkelijke waarden en zijn zuivere krachten.

Dit gebeurt met heel wat minder heen en weer gepraat dan in de stoffelijke wereld. Wanneer de geest dit doet en stijgt tot de lichtende werelden, die ver boven haar normale sfeer en bewustzijn uit kunnen gaan, dan heeft zij ook hier wederom behoefte aan de steun van de stof.

Het uittreden van de geest naar een hogere wereld betekent, dat aan de gemeenschap "het lichaam" krachten zullen worden onttrokken, om te voorkomen, dat de band tussen geest en stof definitief verbroken zal worden.

Dit houdt ook in, dat gedurende een dergelijke periode er een wisselwerking zal ontstaan tussen de gemeenschap "het lichaam" en de hogere sfeer. Dit gaat vaak haast geheel buiten de geest zelf om. Zij kan daarin wel leiding geven, maar nooit geheel daarin ingrijpen, zonder zelf eerst de hogere sfeer te verlaten.

Vandaar, dat wij bij sommigen, die op geestelijk gebied ver komen en niet slechts voor een ogenblik, maar haast bij voortdurend in deze lichtende sferen door kunnen dringen, dat het lichaam op de duur getransmuteerd wordt in waarden, die dicht bij de geest liggen dan de normale stof. De lichtende kracht ontbindt in deze voortdurende wisselwerking eenvoudig de materie in een kracht, die beter met dat licht strookt en met de eigenschappen daarvan is.

Indien wij de tweeheid verder beschouwen, dan ontdekken wij verder een verschil tussen geest en stof, dat niet alleen in vorm gelegen is. Elke helderziende, die de aura leert zien, neemt dit al waar. Hij of zij ziet n.l. een kernlaag rond het lichaam, dat de lichamelijke konditie aangeeft. Daaromheen een vlak, waarin vlamende kleuren op kunnen treden. Dit zijn uit-schichters, die wij hoofdzakelijk emotioneel kunnen heten. Daaromheen zien wij dan weer een tamelijk stabiele stralingslaag, die de geest vertegenwoordigt.

Ik vereenvoudig hier en noem dus niet de krachten van alle verschillende voertuigen.

Wanneer wij - sprekende over lichaam en geest - ook hier proberen de scheiding tussen deze beiden te vinden, valt het volgende op.

De oorzaak van dit waarneembare veld rond de mens is uiteindelijk niets anders dan een straling.

Nu kan een straling een bepaalde frekwentie hebben. Voor sommigen klinkt dit misschien wel dwaas, maar wij mogen van stralingsfrekwentie spreken. Dit is tegenwoordig ook wetenschappelijk geheel verantwoord.

Wanneer die frekwentie nu betrekkelijk laag ligt, is er in de omgeving een grote dempingsfactor aanwezig. Die straling kan dus niet zo ver doordringen, vóór haar krachten verbruikt zijn. Voor alle cellen van het lichaam is deze ongeveer gelijk, vandaar dat de binnenste laag van de aura bij een gezond lichaam dan ook redelijk gelijkmatig is.

Indien er nu een emotie ontstaat, dan wordt er vaak tijdelijk een soort binding, een gelijkelijk ondergaan, gevormd tussen geest en stof. Dit is dan zoiets als het ter stembus gaan van een volksgemeenschap; zij het een zeer tijdelijke eenheid en band tussen volk en regering.

Hierbij treedt dan binnen het lichaam een verhoging van stralingsfrekwentie op, gepaard gaande met een verhoging van stralingsintensiteit. Hierbij doordringt dus de stoffelijke originerende kracht de geest, maar kan slechts in uitzonderingsgevallen doordringen buiten de begrenzing der aura, dus de grens van de geest in de stof ook.

Alleen wanneer geest en stof in hun reaktie volledig één zijn, volledig harmonisch, wordt er een kracht geschapen, die ver - maar dan ook werkelijk heel erg ver - buiten het menselijke lichaam uitgestraald kan worden. Deze kan doordringen op afstanden, die voor een mens haast onvoorstelbaar zijn.

Een dergelijke emotie zou door een daarvoor gevoelig wezen kunnen worden waargenomen op sterren, die op enkele honderden lichtjaren in de ruimte van hier liggen.

De geest zelf heeft een veel hogere stralingsfrequentie van de stof. Dit is ook begrijpelijk. Bestaat de stof en dus ook de materie van alle cellen uit betrekkelijk gebonden kleine delen, waarbij dus de kleinste delen vaste omlooptijden en wentelingstijden hebben rond een kern op middelpunt, zo ziet de geest er immers geheel anders uit.

De geest is energie. Moeilijk voorstelbaar misschien, maar vergelijk - kend: een magnetisch veld, waarbij afwijkingen en de krachtlijnverhoudingen en dichtten op kunnen treden. D.w.z., dat hier veel meer vrije delen en krachten bestaan in de geest, dan er in een lichaam zouden kunnen zijn.

Verder betekent dit, dat de geest van buiten af met grotere snelheid en in grotere hoeveelheden krachten op kan nemen, dan ooit voor de stof mogelijk zal zijn, zonder dat zij onmiddellijk daaraan alleen reeds ten gronde gaat.

De geest trekt van buiten af zoveel krachten om daarmee zichzelf te vernieuwen en vitaal te houden, dat zij met veel grotere snelheid kleine delen en krachten uit zich stoot.

Hierdoor ontstaat een straling met door de veelheid van uitgestoten waarden bepaalde frequentie. Hierdoor ontstaat dan in de omgeving een trilling, die voor de helderziende nog weer zichtbaar kan zijn.

Voor degenen, die dit deel wel wat erg technisch vinden, zou ik willen zeggen: Bestudeer het eerst maar eens een keer. Begrijpt U het helemaal niet, leg het dan rustig terzijde. Wanneer U zelf helderziend wordt, of geestelijke vrijheid vindt in de overgang, zult U in kunnen zien, hoe hierin de redelijke verklaring ligt juist voor de tweedheid in het menselijke bestaan en de redenen, waarom een verschil van uiting een natuurlijke noodzaak is voor geest en stof.

Nu wij dit verschil in frequentie hebben vastgesteld, moeten wij ook aannemen, dat een concentratie van stoffelijke krachten een veel lager vermogen en minder doordringingskracht heeft dan een concentratie van het geestelijke.

Voorbeeld: U wilt een opening maken in een houten wand, die ± 100 m. verder staat. Wanneer U een redelijke grote opening moet maken met geweer - schoten, dan duurt dit lang. Een langdurende concentratie en inspanning dus. Wanneer U daarentegen beschikt over een modern machinegeweer, dan kunt U binnen één minuut een gat boren, zo groot als U maar hebben wilt. De frequentie van de kogels meer nog dan hun eigen massa en snelheid van uitstoting zijn hier bepalend.

Stelt zich nu voor, dat het bij het verschil tussen geest en stof ook zo is. Ik heb opzettelijk mijn vergelijking in een afstand genomen, waarbij verschillen in lading bij patronen en kleine kaliber-verschillen geen grote rol spelen.

De deeltjes, die de geest versnelt en uitstoot, bereiken door hun versnelling niet alleen een grotere doordringing in een andere sfeer, maar bovendien is de frequentie, waarmee delen worden uitgestoten, veel groter dan bij de stof.

Dan is er nog iets bij, wat bij een machinegeweer niet zo zeer het geval is: Elke golf van kracht en deeltjes, die van de geest uitgaat, zal een versterking van de straling betekenen in een bepaalde richting, doordat tevens een verdringing in die richting wordt veroorzaakt van alle stralingen, die in die richting reeds tevoren van de geest zijn uitgegaan.

Zo kan de geest, door voortdurend en stelselmatig krachten uit het Al in zich op te nemen en deze onmiddellijk in een zekere richting weer uit te stoten, niet alleen fstanden overbruggen, maar ook krachten tot uiting brengen, die ver buiten het stoffelijke vermogen liggen en de eigen krachten der geest kunnen overtreffen.

Ik heb dit punt speciaal toegelicht, omdat de stof, als werktuig van de geest, door haar gebruikt zou kunnen worden, om ook vandaaruit deze krachten te doen uitgaan. Zij wordt hierin alleen dan beperkt door haar vermogen om binnen de stof zichzelf een bruikbaar centrum te vormen om van daaruit krachten uit te stoten. Maakt zij hiervoor - meer voorkomende - gebruik van het zenuwstelsel, dan wordt zij hier gelimiteerd door het maximum aan vermogen, dat door het zenuwstelsel binnen een bepaalde tijdseenheid verwerkt kan worden.

Hieruit zal U blijken, dat de geest dus ook werken kan in en met de stof, gebruik makende alleen van haar eigen krachten. Van de stof heb ik nog zeer weinig gezegd. Laten wij daarvan nog dit zeggen:

Ofschoon elke cel op zichzelf een voldoende levensvatbaarheid heeft, is zij in de loop der tijden in haar werken zo zeer gespecialiseerd, dat zij binnen het menselijke lichaam alleen werkzaam kan zijn, wanneer zij daarbij ondersteund wordt door anderen. Van anderen moet zij reeds bereide voeding, bevelen en werkingsprikkels krijgen.

Op het ogenblik, dat het centrale gezag - de geest - werkelijk wegvalt en geen enkel contact met haar meer aanwezig is, zullen door de cellen nog wel de vaststaande bevelen van de geest worden uitgevoerd. Maar naarmate er minder van die bevelen gegeven worden en nog werkzaam zijn, zien wij in het lichaam een steeds grotere chaos ontstaan.

Hierdoor ontbreken voeding, kracht, bewegingsprikkels steeds meer en ontbindt, of beter nog misschien, vertoert het lichaam zichzelf in betrekkelijk snelle tijd, waarbij het in zijn bestanddelen uiteenvalt.

Naarmate een celweefsel hoger georganiseerd is geweest, zal het sneller uiteen vallen. De geest als bestuurder is dus noodzakelijk om het lichaam aan te voeren en aan het streven der cellen een unanieme richting te geven. Hierdoor alleen is er een stoffelijke bestaansmogelijkheid. Een gedeeltelijke energie zal echter vaak betekenen: een vermindering van de belangstelling, die de geest heeft voor haar lichaam, hoe minder zij het ook zal beheersen en met straffe hand regeren. Des te eerder zullen dan in dat lichaam dan ook ziekten optreden en verschijnselen van verval merkbaar worden.

Het is dus duidelijk, dat vanuit de stof gezien, de geest ook hier een zeer grote taak heeft.

Mag ik U nu ook een konklusie voorleggen? Het is dus voor de mens noodzakelijk - wanneer hij begrijpt, dat het streven van geest en lichaam niet altijd gelijk kan zijn -, zoveel mogelijk het streven van de geest te bevorderen.

Wanneer men het streven van de geest weet te verwerkelijken - ook in de stof - dan zal de invloed en belangstelling voor de stof bij de geest steeds sterker zijn. Hoe gezonder en harmonischer het lichaam zich dus zal ontwikkelen en werken, hoe beter ook de geest krachten zal kunnen putten uit haar eigen en hogere werelden, gelijktijdig buiten de stoffelijke bewustwording en bestrevingen om, werkzaam zijnde en strevende in andere sferen.

Zo vrienden, ik hoop, dat dit U niet teveel is geweest en mijn betoog duidelijk en eenvoudig is gebleven, waar dit laatste mij uitdrukkelijk gevraagd is. Wanneer ik gefaald heb in duidelijkheid, of voor U nieuwe problemen op heb geworpen, staat het U tans geheel vrij mij hierover vragen te stellen.

x Men zegt, dat sommigen des nachts uittreden en werken op andere gebieden. Is dit waar?

- Zoals reeds uit mijn betoog blijkt, is dit zeker niet onmogelijk. Maar het

is alleen dan mogelijk, wanneer deze persoon - of personen - een geestelijk beheerst leven voeren.

In de tweede plaats zal het verrichten van een dergelijke arbeid ook een lichamelijke vermoeidheid voor hen medebrengen.

Ten derde zal hetgeen door de geest werd gedaan, of beleefd, soms ten delen stoffelijk reproduceerbaar zijn vanuit het bewustzijn.

Het wordt dan echter in vergelijkende, dus stoffelijke, beelden uitgedrukt en is niet geheel identiek met de waarheid. Er treedt dan ook vaak

CEREMONIËLE MAGIE

=====

Deze wordt opgebouwd uit twee waarden: de wilsbeleving, die van de persoon uit gaat en de ceremonie, het ritueel, waarmee het uiten van dit wilsbeleven gepaard gaat.

In deze ceremoniën is het een eerste vereiste, dat al hetgeen gebruikt wordt, zuiver is. Dit zuiveren wordt bereikt door wijdingen, bewierokingen en vele begeleidende plechtigheden. Het maken van een magische staf, of toverstaf b.v. vergt, - wil het goed gedaan worden - enkele maanden. Daarna dient zij te worden bewaard, afgesloten, van licht en licht, in zwarte zijde, deze weer gewikkeld in zwart fluweel, het geheel ingesloten in een ebbenhouten kist, waarbij alle beslag van zuiver, zacht, zilver dient te zijn gemaakt.

Ik geef U dit ene voorbeeld om aan te tonen, hoezeer bij de ceremoniële magie ook de voorbereidingen meetellen. Dit is dan ook wel noodzakelijk.

Wanneer wij een toverstaf zouden kunnen maken door het snijden van een willekeurig stuk hout, gevonden ergens in een bos, en dit met een enkel gebaar van wijding zouden kunnen maken tot iets magisch, dan zou het voor ons waarde noch betekenis hebben. Het gebrek aan waardering zou dan onze eigen instelling t.o.v. het magisch gebeuren zozeer veralgemenen, dat van een werkelijk intens streven geen sprake meer kan zijn.

Dan dienen wij verder rekening te houden met beïnvloedingen, die wij voor, of uit onszelf scheppen.

In het ceremoniël vinden wij dan ook haast altijd opgenomen het branden van reukwerken. Dit blijft zelfs tot in hedendaagse ceremoniën bewaard, die met de ceremoniële magie sterk verwant zijn, ofschoon zij een meer godsdienstig-rituele betekenis hebben gekregen. Het verbranden van deze reukwerken is weer gebaseerd op een beïnvloeden in de eerste plaats van de mens zelf. Deze beïnvloeding brengt met zich, dat hij, geprikkeld door deze kleine geurige delen in de lucht, zich tot een andere innerlijke trillingsverhouding brengt dan normaal is, want een ieder kan veranderen.

Reeds wanneer U hard gelopen hebt, is Uw uitstraling enige tijd een andere dan na lange overpeinzingen. Wanneer Uw poriën zuiver, schoon, zijn en dus door de huid een vrije uitwisseling van stoffen met de buitenlucht plaats vindt, zult U zich lichamelijk anders reageren dan wanneer de huid wat vuiler is.

Wanneer Uw spijsvertering volgest pt is met gekruide spijzen e.d., zullende levensprocessen zich anders en trager afspelen, dan wanneer U eerst gevast heeft, waarbij U ten hoogste enige vruchten, of een dronk zuiver water tot U hebt genomen.

De magiër maakt - juist bij de ceremoniële magie - sterk gebruik van deze mogelijkheid zijn eigen instelling en lichamelijke aktie, zowel als reaktie aanmerkelijk te veranderen. Dat is het allereerste begin.

Deze soort magie ontloent het grootste gedeelte van haar kracht aan de voorbereiding, waarmee de magiër zowel zichzelf als de helpers en instrumenten doet instellen en aanpassen bij het komende magische gebeuren.

Verder is het in de ceremonie steeds weer noodzakelijk te komen tot een rituele indeling. Deze wordt dan door een diagram tot stand gebracht. Deze diagrammen hebben soms veel gemeen met een cirkel der dierenriem. In andere gevallen vertonen zij samenstellingen van cirkel, kubus en driehoek. Maar altijd is de opbouw weer zodanig, dat elk der waarden, dus elk der neergelede symbolen, of tekeningen, een uitdrukking is van een zeer bewust be-

Verder zijn er voor ons bepaalde waarden, waar je als mens moeilijk zonder kunt leven en werken, terwijl zij ook voor de geest, zij het vaak in andere zin, ook nog zeer belangrijk zijn. Eén daarvan is licht. Vandaar dat de magiër op bepaalde delen van zijn diagram veelal olielampen zet. Lampen, gevuld met zuivere olie, waarin een zuivere pit, gemaakt volgens vaststaande voorschriften. Zo zal er zo weinig mogelijk walm ontstaan en zal de lamp dus zo zuiver en helder mogelijk branden. Het gebruik van de juiste olie en pit garandeert verder een verbrandingsproces, waarbij een zekere kleur - frequentie van licht dus - in de vlam ontstaat.

Dan gebruikt men verder de zuivere stoffen van deze aarde. Wanneer men zo'n diagram opbouwt, - men doet dit vaak op een vloer, maar in ieder geval op een groot vlak - dan maakt men daarbij gebruik o.a. b.v. van zout.

Zout en verschillende andere elementen, waaronder ook kwikzilver, brengen met zich mede, dat een contact wordt gelegd tussen de geestelijke krachten, de magische handelingen en zekere waarden in de wereld. Het zout weert verder, zoals men zegt, demonen af. Je zoudt ook kunnen zeggen, dat het zout de bevestiging is van de menselijkheid en de gebondenheid van de geest met de stof, speciaal voor de magiër, ook voor allen, die rond hen zijn. Daardoor is het zout een ontmoediging van elke poging tot het aantasten van die eenheid.

Verder gebruikt men bij de ceremoniële magie bepaalde bloemen en vruchten. Niet altijd zijn de vruchten even eetbaar en smakelijk. In sommige gevallen gebruikt men b.v. juist de giftigste gedeeltes van nachtschaden. In andere giftige paddestoelen. Maar ook wel door de zon gerijpt fruit; pas rijp, of nog net niet gerijpt koren in de halm. Hier wordt ook weer een eenheid met bepaalde levensprocessen op de aarde aangeduid. In de ceremoniële magie worden dan ook invloeden geschapen, waardoor vele werkingen op aarde, dank zij ook het werken met geestelijke krachten door de magiër, in één brandpunt samenkomen.

Nu weet U misschien wel uit de scheikunde, dat je verschillende onschuldige - schijnbaar - elementen vaak bijeen kunt brengen met de meest verrassende resultaten.

Berthold Schwarz heeft dit tijdens zijn streven in de alchemie uitgevonden, waar hij - denkende het goud te vinden - zich plotseling naar een hiernamaals opgeheven zag, dat hij zeker zo niet had verwacht.

Op deze manier, maar meer beheerst, schept de magiër in zijn ceremoniël explosieve waarden, die speciaal op geestelijk gebied een uitwerking hebben.

Ik zou nu natuurlijk kunnen gaan vertellen, hoe alles bij een dergelijke bezwering in zijn werk gaat. Maar zou ik de meer interessante staaltjes der magische bezweringen in gaan, dan zou dat veelal voor de meeste mensen een oneenig en inslag hebben. Het is n.l. in Uw ogen niet allemaal even smakelijk. Niet altijd even gezellig en lief.

In het algemeen kunnen wij wel zeggen: meerdere verschillende krachten worden in een brandpunt getracht. Hierdoor ontstaat een impuls, die uitgrijpt in de geestelijke wereld en tijdelijk een bres slaat in grenzen, die tot op dat ogenblik daar tussen bestonden.

Om geheel duidelijk te zijn, zou ik moeten gaan spreken over de extensie van de menselijke persoonlijkheid in de vierde dimensie en aan moeten tonen, hoe sommige waarderings in tijd en ruimte plaats vinden. Maar ook dit lijkt mij te ver te gaan voor een korte bespreking als vanavond.

U moet zich wel realiseren, dat de magiër bij rituele magie - onverschillig of zij zwart is of wit - voortdurend moet streven met elk offer, dat hij brengt. Met elk kruid, dat hij brandt, met elk gebaar, dat hij maakt, met elke inkantatie, die hij zingt, niets anders doet dan de grenzen, die tussen zijn eigen stoffelijke wereld en andere geestelijke we-

relden bestaan breken. Het verbrijzelen van de grens is voor een slagen wel de eerste voorwaarde.

Een tweede voorwaarde is echter, dat men ook in staat is de bres in de grens weer te sluiten, opdat niet ongewenste invloeden in de eigen wereld binnen zullen kunnen blijven dringen.

De magiër, die in dit laatste niet slaagt, is zelf tot een brandpunt geworden voor krachten uit een andere wereld en gaat daaraan ten onder.

Mag ik hieraan een beschouwing over heksen vastknopen, of heeft U hiertegen bezwaar?

Wanneer wij n.l. de magie in primitievere vorm zien, dan komen wij vaak bij de heksen en het boze oog terecht. Horen wij van de primitieve sympathische magie, die de z.g. heksen meestal wel tot stand weten te brengen, dan begrijpen wij, dat de heks over het algemeen niet aan de zuiver rituele magie zal doen.

Zij spreekt verwensingen, mompelt wat over spreuken, geeft raad, maakt kruidendranken en vergiften. Maar daar blijft het meestal wel bij.

Wanneer wij echter nagaan, hoe deze heksen onder de invloed der zalven dromen, dan springt plotseling één ding in het oog: Over de gehele wereld, in alle landen, komen bij deze beleving ongeveer dezelfde beschrijvingen en symptomen naar voren. Dit kan moeilijk alleen maar een gevolg zijn van de giftige roes veroorzakende bestanddelen van een heksenzalf, vooral waar de samenstelling plaatselijk wel zeer sterk afwijkt, zonder dat dit invloed heeft op de ervaringen.

Er is in deze dromen wel degelijk sprake van een ritueel. Een ritueel, dat nu geestelijk beleefd wordt, maar desalniettemin reëel is. Het is juist om deze reden, dat ik ook de heksen hier naar voren heb gebracht.

De heksen konden over het algemeen niet stoffelijk vliegen, ook al geloofde men dat vroeger. Dat was maar een legende. Maar wel vlogen alle heksen in hun droom.

Het eerste is dus reeds een zich verwijderen van de wereld. De heks vliegt uit. In de tweede plaats begeeft zij zich naar een bergtop, ook wel een afgelegen eenzame plaats, maar in ieder geval de hoogst gelegen plaats in de omgeving. Wanneer die niet te vinden of te gebruiken is, wordt een plaats gekozen met een hoge boom. Alweer: symbool voor een verwijdering van de wereld.

Dan begint de eigenlijke sabbat.

Wat is nu het patroon van de grote-heksen sabbat? De reeks der voorstellingen en handelingen is natuurlijk zwart magisch. De meesten van deze mensen wisten niet beter.

Allereerst bevindt men zich op een feest. Er worden bijzondere spijzen gegeten en gedronken, terwijl verder zekere sexuele handelingen worden volbracht.

Drie punten, die wij in verschillende vormen der oudere rituele magie terug vinden. Het geheel culmineert in een verering van de grote Bok. Ik gebruik hier de in het westen gebruikelijke uitdrukking. Buiten de gestalte, waarin deze vereerd wordt, is hij voor de heksen een schone jongeling, doch voor de aanwezige tovenaars gelijktijdig een jonge, schone vrouw. M.a.w: Hermafrodite.

De bok als gestalte geeft aan, de werkingen en verering van het dierlijke. Men kust het - bij gezeten zijn - laagste gelogen deel van het dier. Dit verzinnebeeldt een zich onderdanig verklaren aan het laagste, wat in de hermafrodite geuit is.

Het brengen van dit eerbewijs gaat gepaard met een algemeen rondedans, cirkel. De cirkel van de ingewikkelde rondedans is uiteindelijk niets anders dan de magische cirkel, die bij rituele magie steeds weer getrokken wordt.

Verder zien wij, dat de maagden, - zo aanwezig, anders de jongste heks - geofferd wordt aan de bok. Wanneer het spel nu eenmaal goed aan de gang is, verandert vaak het uiterlijk van de omgeving en meent men zich in paleizen, of schone parken te bevinden.

Leest U maar de oude heksenverslagen en verklaringen van oudere tovenaars en tovenaresses. U zult dit steeds weer aangestipt vinden.

Ook bij de rituele magie^{magie}, dank zij de verbrande kruiden en innerlijke spanningen, voor de aanwezigen elk bewustzijn van hun ware omgeving verloren.

Het resultaat is, dat wij rustig kunnen konkluderen, dat hier in de geest een ceremonieel werd volbracht met dezelfde riton en werkingen, als door de magiërs ook wel ritueel stoffelijk is gebeurd. Wat meer is: in enkele gevallen mogen wij aannemen, dat buitengewone krachten en capaciteiten het gevolg waren van een deelnemen aan dergelijke sabbats.

De dragers en draagsters daarvan waren overigens gemeenlijk de heksen en tovenaars, die niet gevat werden. Want wat als heks werd aangeklaagd en gevat werd in de middeleeuwen, was meestal alleen maar dwaad of ongelukkig. Meestal waren deze mensen dus niet heksen in de zuivere zin van het woord, ook al bezochten sommigen van hen misschien wel door heksen zelf een kleine sabbat.

Eén ding kunnen wij uit het voorgaande wel leren: magie kan dus even goed tot stand komen door een geestelijk als door een stoffelijk volbracht ritueel.

Onder de invloed van zekere giften bestaat voor astraal en geest de mogelijkheid dit ritueel te volbrengen op plaatsen, die ver van de verblijfplaats van het lichaam gelegen zijn. De mens is in staat de personen later te herkennen, die gelijktijdig aan het ritueel deelnamen.

Nu mogen wij zeker niet te veel vertrouwen op de verhalen, die de arme z.g. heksen vaak op de pijnbank werden ontrukkt. Maar U kunt misschien in plaats daarvan mijn eigen verklaring hier aanvaarden, welke gebaseerd is op de werkelijke feiten:

De herkenning was zo volledig, dat heksen en tovenaars, die elkaar nooit lichamelijk hadden ontmoet, elkaar zelfs na langere tijd nog herkenden en zonodig alle bijstand boden. Er was dus tussen de heksen en lagere tovenaars een gemeenschappelijke band, zoals die ook tussen de betere magiërs bestaan.

Je zoudt kunnen zeggen, dat het gevreesde heksengebroed uiteindelijk niets anders was dan een zwart-magische cirkel, die in plaats van de magische rituelen in stoffelijke vorm te volbrengen, dit deed in uitgetreden toestand, dus in de geest.

x Waren heksen altijd zwart-magisch?

- Ja. De wel eens vermelde witte heks was feitelijk geen heks, waar het heks-zijn veronderstelt het gebonden-zijn met de duivel. Altans met krachten der laagste sferen. Wel werden wit-magische werkende mensen, of zelfs alleen maar okkult begaafden vaak voor heksen uitgekreten door onwetenden, die geen onderscheid wisten te maken tussen wezens, die trachten met behulp ook van bovennatuurlijke krachten de mensheid te helpen en degenen, die ten bate en voordele van zichzelf en hun lusten trachtten de mensheid te verderven.

x Waarom moesten heksen altijd vrouwen zijn?

- Omdat de mannen anders genoemd werden: tovenaars.

x Bestaan er nu nog heksen?

- Zeker, die bestaan ook heden nog, maar zij werken anders. Waar het bijgeloof in de wereld, altans in dit opzicht, wat is uitgestorven, is hun gezag en invloed veel minder groot dan vroeger.

Om U een aardig voorbeeld te geven van hedendaagse tovenarij: Verschillende groepen van magisch geschoolden en begaafden worden door sommige grote regeringen gebruikt in de z.g. paranormale teams. Dezen houden zich niet bezig alleen met prognostiek en berekeningen, maar ook wel degelijk met

suggestieve verwensingen, meditatieën en bezweringen, waardoor men tracht aan bepaalde personen - meestal staatshoofden - schade toe te brengen. Dergelijke groepen bestaan niet alleen in Rusland, maar ook in de U.S.A. en enkele andere landen.

x Hebben magisch kruis en magische cirkel dezelfde werking?

- Neen. Tussen deze beiden is wel degelijk een verschil. De cirkel is een begrenzing. Heb ik haar op de gewenste wijze getrokken, dan werp ik dus een gesloten geestelijk scherm tussen mijzelf en magische krachten.

Wanneer ik een geestelijk, of magisch kruis gebruik, heb ik hier een magisch wapen, dat mij beheersing en macht geeft. In feite is het een Christelijke aanvulling van Salomo's zegel.

Het persoonlijke zegel droeg in zich schicht en driehoek, verbonden met God in de drie werelden. Het Groot-Zegel toont het pentagram met een uitdrukking in figuren en letters van een volkomen beheersing van de 3 werelden in het persoonlijke zegel aangeduid. Het kruis, staande voor een beheersing van de twee werkelijke werelden, kan inderdaad in de plaats hiervan treden. Want in Salomo's Groot-Zegel vinden wij de ware naam van God, de tekens van de voornaamste engelen en demonen, aangevende een kennen en beheersen van deze geestelijke wereld.

Dan draagt het als kern-inscriptie de geheime naam Gods, het Woord. Verder vinden wij de tekens der planeten en de voornaamste optredende krachten van deze wereld. Zes in getal. De tekens van sterren en planeten werden in de punten van de ster geplaatst. Het geheel gaf een volledig bewustzijn, waarbij door het kennen van de geheime naam Gods en de namen der grote engelen en demonen, een beheersing over al deze krachten kon worden gewonnen.

De geheime naam is de klank-uitdrukking van het scheppende Principe, waarmee geschapen en vernietigd, gebonden en bevrijd kan worden. Dit is dan het Woord, dat was in den beginne.

Voor demonen en geesten geldt, dat het kennen van de naam beheersing inhoudt. Wij vinden daarvan voorbeelden bij exorcismen, ook in het evangelie. Duivelen aarzelen of weigeren hun naam te noemen. Doen zij dit dan zijn zij - niet voor een ogenblik, maar voor altijd - gebonden aan degene, die hem bezweert. Alleen vernietiging van de bezwoerder, zodat deze niet meer bewust is, vernietigt deze ban. Vandaar hun angst.

In het evangelie wordt een kudde zwijnen vernietigd, omdat de duivel in kwestie - gevraagd naar zijn naam - listig antwoordt: "Legio". M. a. w.: duizenden, of vele. Dus geen naam, maar een omschrijving.

Jezus nam daarmee genoegen en stond hen, alleen daarmee dus, toe in andere wezens van lagere orde te varen. Een magiër, die de naam uit deze duivel had kunnen wringen, had deze bezitnemende geest geheel aan zich als dienaar kunnen binden, alleen door het kennen van de wezensomschrijving van deze kracht.

Duidelijk zal U hierdoor zijn, dat kennis dus magisch zeer belangrijk is.

Wanneer ik nu echter het hoge Licht en de materiële duisternis ken, wanneer ik verder ken het stoffelijke onbewustzijn en het geestelijke bewustzijn, dan heb ik het magische kruis. Staande in het middelpunt kan ik dan alle krachten in een der richtingen regeren krachtens mijn kennen van het geheel. Er ligt dus wel degelijk een groot verschil tussen de afweer van de cirkel en de aanvalskracht van het kruis.

Wij vinden het kruissymbool ook bij de Christelijke volkeren, zij het dan vaak uitgevoerd als geestendolk. Deze is dan ook, zij het versierd is en dus niet altijd direct kenbaar, kruisvormig en heeft dezelfde kracht en betekenis als het magische kruis.

x Is de Ku-Kux-Klan ook zo'n bond van magiërs?

- Magiërs? Ik zou ze niet graag zo noemen, Zeggen wij, dat het meestal een mengsel is van verblinden en schurken, onder hun masker niet van elkaar te scheiden.

Zij trachten de protestans-blanke suprematie te handhaven, omdat zij zich bedreigd gevoelen, geestelijk en stoffelijk. Niet alleen door de negers, maar door de katholieken, joden enz. Kortom elke hen vreemde volksgroep.

Dat het werk van de klan eens noodzakelijk was, wil ik nog graag geloven. Maar zeker is het, dat de organisatie al heel vlug in handen is gevallen van misdadigers, die haar voor eigen doeleinden misbruikten. Ook nú kan niet worden gezegd, dat de leiders van de herlevende klangedachte nu werkelijk allen zo onschuldig en brandschoon zijn.

Er zijn wel van die grootmeester-magiërs-mogols en geestengeneraals, of wat voor fantastische benamingen zij zichzelf toekennen, die uiteindelijk die positie eerder bekleden om de volgelingen behoorlijk geld uit de zak te kloppen, dan om enige andere reden.

x De sprekende ezel van Bileam, was dat ook magie?

- Het is mogelijk. Maar evenzeer is het mogelijk, dat Bileams bewustzijn, dat op bepaalde punten werd onderdrukt en dus niet tot uiting kwam, voor zijn denken - er was geen ander wezen dan de ezel nabij, deze trok voort te gaan juist de aandacht - geuit werden van buiten zijn persoon, terwijl dit in werkelijkheid in hem geschiedde.

x Is het waar, dat het ceremoniël van de mis ook magisch is?

- Inderdaad. Ceremoniële magic, die buitendien nog buitengewoon betekenis - vol is. Alles wat wij bij een plechtig magisch ceremoniël vinden is hierin opgenomen. De plechtige benadering; de meditatie en schuldbelijdenis - geestelijke reiniging - opgang - altaar - en lezing van mensen en Openbaring. Zoals ook de magiër eerst zijn intenties, daarna de inkantaties uit zijn boeken las. Dan: voorbereidende reiniging van altaar en omgeving - vredwensen en zegeningen. Daarna de stoffelijke reiniging van de cele - brant.

Eerst de onthulling van de magische impedimenta. Het klinkt oneerbiedig, maar zo beschouwd, zijn kolk en patens hier wel degelijk magische impedimenta. Zij worden pas onthuld vlak voor het eigenlijk magische gebeuren gaat beginnen. Daarna gereinigd en verhuld. Juist als bij de rituele magie leestaf.

Zelfs kan worden gezien, hoe op het altaar tijdens de mis een absolute scheiding wordt gemaakt tussen het deel voor het stoffelijke en het deel voor het Goddelijke.

Dit komt tot uiting door het plaatsen van bepaalde handelingen aan een bepaalde zijde van het altaar, terwijl de werkelijke magische handeling in het midden, tussen deze beiden plaats vindt.

Hierdoor wordt uitgedrukt, dat stoffelijke en geestelijke waarden samen komen in dit gebeuren.

Ga het maar na. Dan zult U met mij eens zijn, dat wij hier wel degelijk spreken mogen van ceremoniële magic. Als ik mijn mening zeggen mag: een magische ceremonie, die - mits begrepen - in zijn delen en geheel schoner is dan menig ander magisch ceremoniël.

x Heeft dit ceremoniël uitwerking op de toehoorders, de deelhebbers in de bijeenkomst?

- Indien zuiver volbracht wel. Dit laatste is niet altijd het geval. Is het niet het geval, dan wordt het een vraag voor elke toehoorder afzonderlijk, hoe zeer hij meeleeft en indien dit goed is, treedt qua invloed de intensiteit van ervaren door de gelovige in de plaats van de magische waarde van de priesterlijke handeling.

Voor het goed volbrengen van een magisch ceremoniël moet inderdaad een magiër - dus ten dele ingewijde - aanwezig zijn.

Niet iedere priester is voldoende magiër. Bij de priesters is veel teoor gegaan, wat oorspronkelijk bij hun wijding en functie behoorde. Daaronder zijn ook verschillende wonderkrachten als uitdrijving van duivelen, genezen van zieken e.d..

Dit geschiedt heden ten dage nog slechts symbolisch. De magische ceremoniën zullen echter leeg blijven, wanneer een magiër, die zijn eigen krachten mede geeft in het gebeuren, daarbij niet aanwezig zijn. Als substitutie kan misschien voor de gelovigen het eigen geloof een gedeeltelijke realisatie mogelijk maken, maar deze blijft dan persoonlijk, zodat niet van een feitelijke voltooiing van het magisch werk gesproken kan worden.

Voor de beleving van de gelovige is het verder vaak een hinderpaal, dat hij de werkelijke zin van offer en transsubstantie niet voldoende kent en dus het geheel te eenvoudig en daardoor niet werkzaam genoeg ziet.

- x Toch zegt men, dat er wel engelen ook aan deel nemen.
- Aan het offer kunnen inderdaad hoge en lichte krachten deelnemen, wanneer het juist wordt volbracht. Dit is begrijpelijk, want het feitelijke doel van de handeling is toch bewustzijn en vrede op de wereld te bevorderen. Mits juist uitgevoerd is hier dus sprake van een handeling van magische breederschap in eerste grootte. Hierin zal elke bewuste kracht gaarne deel nemen; niet omdat het een ritueel van een bepaald geloof is, maar omdat de gewekte krachten en intenties meer dan voldoende en gewichtig zijn.
- x Wordt dus ook daar een geestelijk bouwwerk opgetrokken?
- Dit is een vergelijking. Vergelijkend gesproken: ja. Verschillende strata van bewustzijn worden hier achtereenvolgens bereikt en geactiveerd, zodat een ruimte ontstaat, waarbinnen de kracht ontstaat en vanwaar zij uit kan treden.
- x Is die vorm dan een kathedraal?
- Afhankelijk van de interpretatie, die men daaraan geeft. Maar een dergelijk iets kan b.v. ook hier wel ontstaan, o.m. bij de instraling van speldjes. Dat is uiteindelijk ook een rituele magie. Dan zult U ook wel eens kunnen horen, dat - uitgedrukt volgens de voorstellingen, die men hier nu eenmaal heeft - de geesten als een kathedraal tot ver boven de zaal uit een koepel vormen. Ook hier zou je dus kunnen spreken over een bouwwerk, met dit verschil, dat men zich hier realiseert, dat elke bouwsteen levend is, wat bij andere voorstellingen wel soms even in het gedrang raakt.
- x Is de kerk van Sofia een model van deze opbouw?
- De Aya Sofia is dit een tijd geweest; de meest juiste uitdrukking van de magische waarden vinden wij nog in de crypte. Kleine aangebrachte veranderingen betekenen echter reeds te veel verschil, om nog te spreken van een zuivere uitdrukking. In haar afmetingen draagt zij inderdaad een geheim.
- x Wordt de magie van de mis niet meer bewust verricht bij de Vrij-Katholieken?
- U vraagt een oordeel. dat ik niet geven kan, omdat het niet aan mij is te oordelen tussen de kleinere groep van Vrij-Katholieken en de veel grotere groep van Rooms-Katholieken. Andere richtingen, die je mis kennen, zou ik daarbij dan ook nog moeten betrekken. Het zij voldoende, wanneer ik zeg, dat het bewustzijn van de priester bepalend is voor de werking van zijn magische handelingen.

Nu vrienden, kunt U gaan pauzeren.
Goeden avond.

-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden,

De korte tijd noopt mij er toe mij beperkt tot U te richten. Waarover zou ik dan beter kunnen spreken dan over "Mystieke Waarden", die ook in lang vervlogen tijden in mijn eens stoffelijk bestaan tot uiting kwamen.

Er zijn vele soorten van -etten op de wereld. Een van de grootste onder ons - Confucius - was de grote vertegenwoordiger van het geloof in de waarde van wet en wetmatigheden.

Eens werd hij uitgedreven uit het rijk, omdat hij in zijn ijver voor de juiste wetten ook een wet dorst te stellen aan de inkarnatie des volks: de keizer. Een mystikus ging hem voor, en zich voorstellende als een dwaas, riep hij hem toe: "Eeuwige vogel des geluks, wees welkom! Ik zie Uw licht, doch vrees Uw krachten. Want we, politiek is een dodelijk wapen!"

Ik zou dit kunnen parafraseren: Een ieder, die licht zoekt, is gelukkig en brengt geluk, overal waar hij komt, Zijn geluk is een kracht voor een ieder, die rond hem woont. Maar zo hij zich mengt in stoffelijke zaken, ontstaat er een gevaar. Dit gevaar wordt in een anekdote aardig geïllustreerd:

Eens ging een der lagere Goden naar de wereld. Zieno, hoezeer een arme boer leed onder slechte oogst en karige grond, besloot hij hem te helpen. Naast hem neerdalende in zijn vorstelijk gewaad, sprak hij:

"Heer boer, ik zie, dat gij de materie niet beheerst. Ik, een der lagere Goden, zal U bijstaan".

Maar bij al zijn wijsheid had de halfgod één ding vergeten: dat de aarde de barende is. De aarde, die voortbrengt, beheerst en bindt, ook door de ploeg. Zij uit zich dan ook in de ploeg.

Zo zijn vergoddelijkte handen aan de ploeg slaande, ging deze God voort om te helpen. Maar de ploeg bond hem. Geketend aan de aarde moest hij leven als een lastdier, tot hij de aarde verwierp.

In dit verwerpen keerde hij terug tot de hemelen. Daar beklagde hij zich over het feit, dat al zijn schoonheid was vergaan; over zijn handen, die hun edele geleerdheid verloren hadden, ja, de grofheid toonden van de handen, die iemand heeft, die letteren noch klassieken kent.

Toen lachten de grote Goden over hem en zeiden tot hem:

"Gij, vriend, hebt met de wapenen der geest de materie verbeterd. Gij hebt met de wapenen der geest niet beter kunnen werken in de waarden der stof dan een ezel, of de os, die de ploeg trekt. Ken dus nu de waarde, die gij bezit, wanneer gij voor de ploeg staat!"

Dit kleine verhaal toont wel zeer sterk, dat men niet moet trachten om hooggeestelijke waarden in de stof op stoffelijke wijze toe te passen.

Een dwaas is hij, die meent, dat hij de door God gegeven weten, die hij in zich draagt, gebruiken kan om de stoffelijke wereld te regeren.

De esoterie van mijn land heeft na lang zoeken deze uitdrukking gevonden voor het aanwenden van geestelijke kracht: Bezit gij licht in de geest, o kind van aarde geboren? Zo draag Uw licht tot de zon. Indien gij het bergt in de aarde, sterft het. Zond Uw licht tot boven de winden. Ziet, in de zon wordt het tot kracht, die de aarde vruchtbaarheid geeft. Geborgen in de aarde verdort het alle leven.

Een onzer ging nog verder dan dat. Hij sprak tot ons: T'ien, het Groot-Goddelijke, is in alle dingen. Maar in ons zijn niet alle dingen. Zo dragen wij het Goddelijke in ons tot het Goddelijke, dat wij niet kennen, opdat het ons zo tot een licht worde, dat ons alle Goddelijke openbaart, ook dat, wat wij niet kennen.

Wanneer men op aarde deze wijsheid zou willen gebruiken en het innerlijk erkende uit zou zenden tot het Hoogste en in het Hoogste het erkennen zou zoeken van Al, wat men niet kan begrijpen, hoe zeer zou mijn onwaardig woord onnodig geworden zijn. Hoe groot zou dan de wijsheid der mensen zijn.

Zeker durf ik mij niet vermeten U in bewustzijn en streven dwazen te noemen. Maar toch: menigeen is dwaas, wanneer hij met kleine geestelijke rijkdom zich verheven acht boven anderen en niet de ogen omhoog heft, doch slachtes neerziet op hen, die onder hem staan.

Er was eens een student, die ijverig studeerde in de klassieken, want hij begeerde een post in de regering. Maar er kwam een dag, dat hij zich metende met een medestudent - zag, hoe zeer hij hem in kennis en stijl overtrof op alle gebieden. Vanaf dat ogenblik zag hij neer op hem en alle anderen.

Zijn boeken beroerende met nauwelijks de voorgeschreven eerbied, lachte hij: "Ziet, met deze tegenstander ben ik een wijze. Ik zal hun leraar zijn" en hij trachtte hen te leren.

Doch toen in de grote yamen allen in afzondering werden gebracht en de antwoorden neer moesten schrijven op de vragen, ziet, zelfs zij, die hij geleerd had, wisten de antwoorden, doch hijzelf was ledig. Want in hem leefde slechts de hoogmoed, doch niet de kennis der klassieken en de eenheid voor Tao.

Een arme student, geen papieren bezittende, nam deze weg, waar hij kon op de openbare plaatsen, levende in angst, zich voedsel sparende, opdat een uur langer de lamp hem de mogelijkheid zou geven zijn tekens neer te penselen met zorgzame hand.

Toen kwamen de Goden tot hen en gaven hem een gift, die klein leek: een eenvoudige lichtkever. Maar elke avond, wanneer het licht doofde, verscheen hem deze kever. Zijn licht was voldoende om zijn penseel te leiden tot een volmaking, die slechts de grootsten bereikten. Fors en sierlijk waren zijn tekens. Zijn bewustzijn omtrent hun beeld, inhoud en uitbeelding werd groter.

Men lachte om hem. Toen hij zei: "De Goden gaven mij een kostbare gave; een kever, die licht geeft". Men lachte en sprak: "De arme is een dwaas geworden. Hij meent, dat een glimworm door de Goden wordt gegeven en dan nog waarde heeft".

Toen het examen kwam en alle papieren werden beoordeeld, was er één, wiens verdiensten groter waren dan alle anderen: de student, die men een dwaas genoemd had. Zo werd hij een machtig mandarijn, vele malen bevorderd en verheven, maar in zijn zegel droeg hij het lichtende insect.

Toen zijn eerste zoon tot hem kwam en vroeg: "Vader, hoe bereikt men Uw grootheid?" antwoordde hij: "Wanneer de Goden U een vonk licht geven, bewaar haar ijverig en beschouw bij haar licht al, wat de wereld U biedt. Zo zult gij groot zijn onder de mensen en toch wijs en nederig van hart. Doch weet wel, dat indien gij U verheft op het licht, dat gijzelf doet ontbranden, gij vernedert zult worden. Want dan is het licht der Goden, dat doordringt tot de ziel, niet met U".

Nog uren zou ik U kunnen vertellen over de gedachten, die zo lang en waar geleefd hebben in het Oude Rijk van het Midden. Maar voor U heeft het misschien weinig waarde. Want Uw wijsheid is groter, Uw kracht onmetelijker, dan gij wel beseft.

Maar mijne vrienden, hoe sterk gij ook zijn moogt, hoe rijk ook Uw wereld is, hoewel de stemmen uit de lucht tot U komen en voor U spreken en zingen, hoewel de beelden reizen tot U over verre weg, bedenkt dit:

Alle licht, dat de mensheid dezer wereld kan ontsteken, is niets vergeleken met één vonk der Goddelijke waarheid. Deze vonk maakt U misschien dwaas in de ogen van hen, die niet begrijpen.

Zij, die het licht als een kostbaar kleinood hoeden, doordringen zich zelf en de wereld met een Goddelijk licht, dat groeit tot het, als een zoon, leven baart ook daar, waar menselijk licht alle leven bijna doodde.

Moge dit U een enkel bescheiden woord zijn, dat gij, ondanks Uw inzicht en wijsheid niet verwerpt. Draag het met U, opdat het licht, dat in alle wereld leeft, met U moge zijn als leidsman op al Uw paden.

Daarmee wil ik voor heden eindigen, vrienden. Ik dank U voor het welwillend aanhoren van mijn onbetekenende woorden.

Goeden avond, vrienden.